

Griezelige poppen

Het is een druilige donderdagochtend. Buiten is het schemerig. Een laaghangende mist zweeft boven de oppervlakte over de velden. De aanwezige noordenwind is sterk voelbaar.

Vincent komt net aangefietst naar school op het moment dat Tyrone van de schoolbus stapt. Terwijl Vincent zijn hand naar hem opsteekt en zijn fiets tussen de voorziene stalling smijt, roept hij: “Tyrone, wacht!” Ondertussen is ook Cody aangekomen op school. De drie jongens slenteren op hun groepje vriendinnen af. Ze horen nog net hoe Diana haar beklag doet.

“Is het wel echt de maand maart, dit weer voelt toch meer aan als oktober, vind je ook niet? Waar is de zon?” moppert Florian.

Sarah en Anna zijn, zoals op elke schooldag, druk in overleg over wie nu eigenlijk de mooiste jongen van de school is. Ze hebben Diana haar vraag dus niet eens gehoord.

“Meisjes, niet zo zeuren. Geniet van deze grauwe dag, het heeft iets spannends,” deelt Cody mee, terwijl hij zijn wenkbrauwen op en neer laat wippen.

“Je bedoelt iets eng zeker?” valt Diana hem in de rede.

“Ja! Iets griezelig zoals Halloween. Boehwww.”

“ Oh, jullie tienerjongens van veertien jaar zijn nooit bang zeker? Neen stoer zijn. Altijd doen alsof je alles aandurft.”

“Neen, dat is niet waar. Ik ben wel heel bang van... Hello kitty. En Musti vind ik helemaal zot.” De jongens konden hun lach niet meer inhouden.

“Ok, genoeg gelachen. We geloven jullie. Wij geven toe dat jullie jongens nooit bang zijn.”

Ondertussen klinkt het gerinkel van de schoolbel.

“We spreken er tijdens de speeltijd wel verder over,” knipoogde hij naar de meisjes. Pff, tuinbouw en nog wel vier uur. Gelukkig heb ik een speeltijd als onderbreking of ik trok al mijn haren nog uit van verveling. Ik haat dit vak. Zeker nu het buiten ook nog eens zo een vies weer is, dan moeten we in de serre werken, dacht Cody.

“Wat had dat te betekenen?” vraagt Florian aan haar vriendin. “Waarom zei je dat tegen de jongens, ik geloof wel dat ze bang kunnen zijn en ik zal het bewijzen

ook, maar daar heb ik wel jullie hulp voor nodig.” Florien heeft net heel het plan verteld aan haar vriendinnen.

“Juf Nathalie, mijn klastitularis van haartooi is wel een hele leuke, die kan ons misschien helpen?” bedenkt Sarah.

Juf Nathalie is het eens met het plan van de meisjes en zal hen helpen om hun doel te bereiken. De juf weet ook de perfecte plaats ervoor. Met hun handen vol spullen: een pop van in de les Haartooi, een mes en een potje tomatensaus, geleend vanuit de keuken van de school, doorschijnende nylondraad, een schaar,... Lopen ze samen richting het bos, dat over de school is gelegen. “Hier staat een huisje in hout dat we er goed voor kunnen gebruiken. Het was vroeger de stal van de paarden, maar nu doet het dienst als opbergplaats voor het gerief van de lessen Haartooi en Kleding.”

Het bos zag er al even eng uit als hun plan was, dacht Sarah. Dorre bladeren, die ritselen onder haar voeten, lagen op de donkere bosgrond en de fijne regendruppels die erop terecht kwamen, gaven er een knetterd effect aan. De wind die door de bomen waaide,... In het huisje kreeg ze zelf bijna de schrik om het hart. Ze stond oog in oog met een paar echt wel lelijke poppen, precies oude etalagepoppen.

“Meisjes, we hebben niet veel tijd, de jongens komen binnen een half uurtje al voorbij. Van al die poppen hier, hebben we er maar eentje nodig, over de rest gooien we deze zwarte stof,” beval de juf hen. “Florien, de pop die we wel gaan gebruiken die krijgt deze spullen allemaal,” ze gaf alles aan Florien. “Jij weet wat ermee te doen?” Florien knikte ja, als bevestiging op de juf haar vraag. “Ok. Sarah, jij mag je met dit amuseren.” Ook zij kreeg haar benodigheden toegestopt om haar deel van het plan uit te werken.

“Anna en Diana, jullie komen met mij mee naar buiten, wij hebben daar ons werk.” De juf had de laatste hand gelegd aan de voorbereidingen, ze gaf met een handgebaar naar de meisjes aan dat alles klaar was. ”De jongens zullen zo vanuit de serre vertrekken om zich naar het schoolplein te begeven, is iedereen klaar?” De meisjes keken elkaar aan, wisselden een tevreden blik en antwoordden in koor: ”Laat de watjes maar komen!”

De jongens kwamen eraan gewandeld. De meisjes en de juf hadden zich schuil gehouden in het huisje. Enkel een paar benen van een etalagepop - besmeerd met tomatensaus - lagen uit de deur van het huis.

Cody keek even naar het huis en schrok zich bijna dood! Was dat... Zag hij nu... Hij schudde zijn hoofd en ging een stapje sneller.

Op het schoolplein gearriveerd, vertelde hij zijn vrienden wat hij had gezien, of toch dacht te hebben gezien. Ze vonden het wel wat raar, maar wilden het fijne er wel van weten. Met hun drieën besloten ze om op ontdekking uit te gaan. Ze slopen stiekem de school uit en begaven zich terug richting het bos.

“Cody, waar was dat dan wel? Want ik zie niks aan dat huis, de deur is trouwens toe. Je hebt volgens mij gewoon dringend wat meer slaap nodig, je krijgt waanbeelden,” melde Tyrone hem.

“Echt niet! Ik lieg niet! Het was echt! Anders moeten we eens in het huis gaan kijken?” zei hij met een hoorbare bibbering in zijn stem.

“Ja doe dat maar zelf,” gaven zijn vrienden hem aan en deden een stap achteruit.

“G-goed, ik ga wel k-kijken.” Cody deed een stap richting de deur, trok ze open en keek snel naar binnen. Er was niks te zien. Opgelucht en lachend deed hij een stap achteruit, draaide zijn hoofd om naar zijn vrienden. Hij wilde net zeggen dat het in orde was. Wanneer plots achter hem de deur met een knal dicht viel! En toen hoorde hij... Kkkrrriiiiieeeekkk... en ging de deur vanzelf weer open. Zijn hart bonsde bijna uit zijn borstkas, hij draaide zich langzaam weer naar de deur om. Slikte moeizaam. Zijn ogen werden groter van angst. Er stond een oud vrouwtje in de deuropening, in haar ene hand had ze een afgehakt hoofd vast en in haar andere hand droeg ze een mes. De vrouw verdween terug en de deur viel terug dicht. PLOF... Wat was dat? Op het dak van het huis, lag een weerloos naakt lichaam. Cody stapte bang en bevend achteruit. Hij struikelde over een boomstronk die daar onder de bladeren boven de grond uitstak. Hij probeerde zo snel mogelijk recht te geraken, maar dat lukte hem niet. Zijn vrienden waren naar hem toegerend om hun vriend te helpen. Ze moesten hier als de gesmeerde bliksem vandaan zien te geraken, was al wat hij nu dacht.

“Whaaaa!” Vincent liet een enorme gil uit zijn keel ontsnappen, sprong opzij, keek zenuwachtig rondom hem, zijn adem stokte in zijn keel.

“Wat? Wat is er?” vroeg Tyron hysterisch aan hem.

“E-er legde i-iemand zijn o-of haar hand in m-mijn rug!” riep Vincent bevend uit.

De deur van het huis knartste terug open, de jongens gilden de longen uit hun lichaam en renden zonder nog om te zien terug naar de school.

De meisjes kwamen vanachter het huis tevoorschijn en gierden het uit van het lachen, ze sloegen hun armen over hun buik, zoveel lol hadden ze erin. Ze sloegen elkaar high-five en de tranen rolden over hun wangen van plezier.

Terug aangekomen op het schoolplein vroeg Diana met ingehouden lach: “Jongens, wat is er? Jullie zien zo bleekjes?”

“Wij hebben niks gezien of gehoord, ik weet niet waar jij het over hebt?” verdedigde Cody zich.

“Aan je gezicht te zien, dacht ik dat je misschien Meneer Konijn van Musti was tegengekomen in het bos.”

“Oh... wacht eens even... jullie...,” hij keek hen ondervragend aan.

“Whaahaa, ja natuurlijk. Indien je dacht dat het echt was, zijn wij wel goed in spanning opwekken én zijn jullie wel bang te krijgen!” knipoogde ze naar de jongens. Ze bekeek haar vriendinnen en sprak met een voldaan gevoel: “Meiden, ik denk dat we mogen zeggen, dat onze missie geslaagd is.”

Geschreven door Jaimie P.